

Undead Breath

Jeg var bare en lille pige. I min forældres soveværelse, hvor jeg ofte gik ind om natten for at sove, var der en skygge, som lå hen over gardinerne. Det var leguanens skygge. Den bevægede sig kun, når jeg så væk, og så snart jeg kiggede, stivnede den. Jeg kunne længe ligge vågen og lade som jeg sov, hurtigt åbne øjnene og lige nå at se halen slange sig, før den frøs. Jeg kunne mærke dele af min krop dirre bare ved tanken om leguanens skygge. Fra hænder, over maven og til læberne der vibrerende prøvede at holde på formen.

Det fortsatte i lang tid, som et uønsket aftenritual, indtil en dag, hvor jeg skælvende lå og kiggede op på skyggen. Da bemærkede jeg noget. Den rystede også.

Vi vibrerede på samme frekvens, Mens jeg indså det, blev intervallerne mellem vores bevægelse længere og mere rytmisk. Så lå vi der og vuggede i takt som til et tungt drone-agtigt beat.

Den så på mig og jeg så på den.

Skyggen, som jeg gav navnet Saani, blev min legekammerat. Jeg glædede mig, til solen gik ned, så Saani kunne komme frem. Vi smeltede sammen i mørket. Lidt efter lidt blev vores skygger forenet.

Jeg sad altid skråt på stolen, så den kunne slange sig ved siden af mig. Da jeg blev en buttet teenager, kunne min tunge krop blive vaks og let i leguanens skygge.

I takt med at jeg fik voksne interesser, interesser som Saani ikke kunne deltage i, ændrede vores forhold sig dog.

Jeg kan ikke huske præcist, hvordan det skete, men Saani fik mindre og mindre opmærksomhed og en dag var den væk.

.....

Mange år efter besøgte jeg en clairvoyant - Maya Fridan, grundlæggeren af clairvoyanceskolen. Hun boede i en lille lejlighed i Gentofte, som havde new age-malerier på væggen. Hun havde også et fake lammeskind at sidde på.

Jeg havde ventet i månedsvis på at se hende, og hun var skøn. Grinende, men med et dybt alvorligt blik.

Hun forklarede, hvordan hun blot ville være et medie for de ånder, jeg havde omkring mig, og sige deres ord, uden fortolkning.

Hun lagde ud med at tale om mine teenageår. Hun sagde, at jeg havde været ude af min krop i alderen 12-17 år. Forklarede at jeg havde svævet over min krop som en skygge.

Saani, sagde hun ... og igen, Saani.

Jeg var forvirret og helt klarsynet samtidig. Saani.

Hun vidste tydeligvis ikke, hvad dette navn betød, men det gjorde jeg.

Saani. Min sjæleven, som havde hjulpet så mange gange, når jeg ikke kunne være i mig selv.

Hun fortalte videre om nogle andre ånder, men jeg lyttede ikke længere. Det eneste, jeg kunne tænke på, var Saani. Da sessionen sluttede, fik jeg en cd med optagelsen af samtalen.

Jeg tog hjem, lyttede til cd'en på repeat, men hver gang optagelsen nåede til det sted hvor hun sagde 'Saani', var det, som om mine tanker låste sig fast, og resten af cd'en spillede uden at jeg kunne fatte, hvad hun talte om.

Da jeg begyndte at arbejde med lyd, faldt jeg over en sang på sanskrit fra det gamle Rigveda.

Der var et ord, **अग्निः पूर्वभिर्षिभिरीड्यो नूतनैरुत**, jeg måtte høre mantraet om og om igen. Hver gang sangen nåede til dette **अग्निः पूर्वभिर्षिभिरीड्यो नूतनैरुत** blev jeg taget tilbage til oplevelsen i natten et par år tidligere..

Jeg opsøgte flere sange fra Rigveda og **अग्निः पूर्वभिर्षिभिरीड्यो नूतनैरुत** dukkede op et par andre steder, og lidt efter lidt fandt jeg andre ord som

स इद्देवेषु गच्छति, अग्निर्होता कविक्रतुः सत्यश्चित्रश्रवस्तमः, देवो देवेभिरा गमत, यदङ्गस देवानेह वक्षति अग्निना रयिमश्नवत, पोषमेव दिवे-दिवे, यशसं

og langsomt udfoldede sig næsten hele sangen, med et par undtagelser, og især en strofe der ikke kunne findes i Rigveda eller nogen andre steder, jeg ledte.

.....

Jeg lægger mig ned. Tager en dyb indåndning åbner øjnene, ser ud gennem sprækken og synger sangen.

Der er et hul midt i det hele. Jeg prøver at erstatte det med OHM, bawuanangla, tanno pratchod ayat, **सर्प मनुष्य , चन्द्रमस्.** Og mange andre ord. Intet er som det skal være.

Jeg har svært ved at trække vejret. Som om mine luftveje er blokeret, og mine lunger fyldt med andet end luft. Det er kommet i løbet af de sidste uger. Min ånde lugter tit grimt, og jeg er stoppet med at bruge tandtråd, fordi det stinker, når jeg prøver at rense mine tænder.

En dag var det så slemt, at stanken var synlig. Den omkransede min mund som gullig smøg. Jeg holder mig inden døre.

En lille syrisk flygtningedreng er på vej hen for at sælge mig en blomsterkrans, men flygter forskrækket, da han rammer min skygge.

I den periode holder alle sig på afstand. Jeg kan se, hvordan de kigger på mig og vrænger ad mig. Jeg har endnu en drøm. Istanbul.

På vejen ser jeg et lysende væsen. Hun er rørt. Hun sidder på kantstenen, og jeg sætter mig ved siden af hende. Det er min gamle rektor.

Hun snakker løst om ingenting, og så afbryder hun sig selv og takker mig. Hun takker mig for at have talt positivt om hende og nævnt hende i de rigtige situationer. I kunstverdenen er det en grundsten for at få succes, siger hun.

Jeg føler ikke noget og observerer os på en måde bare udefra.

Taknemmelighed er en valuta, bliver der sagt. Det er universets valuta.

Så ser jeg hende i øjnene, og da mærker jeg tårerne på min kind. Jeg er våd helt ned på brystet. Samtidig begynder hun også at græde. Væsken, der kommer ud af vores øjne, er hvid og lysende. Den skyller den gule lugt-sky væk fra min mund - som slukkede det en brand. Jeg takker også hende, og vi sidder længe stille og græder. Vi er ikke kede af det, men taknemmelige.

Lige inden drømmen slutter hører jeg en stemme fortælle mig at 'ting reagerer bedst på de ting de har forandret'.

.....

Jeg ligger i min seng, strækker mine ben, men mine ben er forandret og slanger sig ned langs sengekanten som en reptilhale. Derefter åbner sig et helt nyt univers. Mine øjenlåg er tørre og føles som sandpapir. Jeg ser ud gennem en sprække. Alt er gulligt.

Jeg åbner munden for at råbe, men kun en hvid støj kommer ud. Jeg råber højere, men lyd-niveauet stiger ikke. Lyden, der kommer ud, er også underlig. Først som en døv, der synger – krampende, uregerlige lyde. Men efter lidt tid, da jeg prøver at slappe af, ændrer lyden sig til en tør støj, og støjen tager langsomt form til en lille piges barne-hvisken. Det føles først, som om noget andet har bosat sig i mig, men der er noget genkendeligt ved stemmen. Den lille pige er mig. Lydene bliver systematiske – med vekslende over- og undertryk fra de svingninger, der lyder dybt fra min hals. Og langsomt udvikler min hvisken sig til en mere melodisk stille sang.

Sangen består af lange komplicerede strofer af ord, jeg aldrig har hørt før og ikke forstår. Den gentager sig om og om igen. Jeg har ingen kontrol over min stemme. Med jævne mellemrum får jeg en panisk angst for, at det er en slags eksorcisme. Hvert enkelt ord folder sig ud som en fraktal. Det er hverken dansk, engelsk, tysk, eller noget sprog, jeg har hørt før. Men jeg begynder at forstå, hvad sangen handler om.

Sangen lærer mig om ånden og min ånde. Den forklarer mig hvordan min Ånd og min ånde er samme væsen. Den lærer mig om, hvordan min ånde har boet i mange legemer og stammer fra en boble, der steg fra Atlanterhavets bund i år 1330 f.v.t.

Sangen fortæller ikke kun om min ånd, men forklarer hvordan luft er et stort helligt væsen, vi indånder. Vi lever af det og deler vores ånd med det. Med mine nye øjne kan jeg se luften. Min ånde er en støvet masse, der strømmer ind og ud af gabet. Den deles og blander sig med en lysende masse, som er overalt. Når jeg ånder ind, følger en del af den lysende masse med.

Sangen fortsætter, og de samme ord folder sig ud og forklarer mere. Et enkelt ord virker uendeligt, og jeg forsvinder fuldstændig ind i sangens univers.

Jeg kan ikke huske, hvornår jeg blev mit menneskelige selv igen. Men min skygge er forandret. Nogle gange, når jeg er alene og ser på min skygge, har den klør og hale. Først blev jeg forskrækket og troede, der var noget, der kravlede på mig. Men efter lidt føles det helt naturligt. Næsten, som om jeg burde have en hale. Sangen har fulgt mig på samme måde.

Jeg vågner.

Alt er, som det plejer at være. Stadig denne stank fra min ånde og en følelse af, at det luft, jeg indånder, er en blanding af jernpartikler og tung tyrkisk mandeparfume.

Det er Ramadan.

Jeg prøver at praktisere at lukke øjnene og være taknemmelig når Koran-sangen starter. Istanbul.

Fredag, afslutningen af ramadanen.

Jeg bliver vækket kl. 4 om natten af jungletrommerne. En lille gruppe meget dedikerede muslimer går gennem gaderne, mens de trommer løs. Det har de gjort hver nat i en måned, det er en tradition under ramadanen, men det er første gang jeg vågner af trommerne. Det er en blandet flok, der godt kunne forveksles med en gruppe drukkenbolte midt i en god brandert. Synger lidt ude af takt, lållåå-fodboldagtige sange.

Men da de er drejet om hjørnet, starter sangen fra moskeen.

Den er anderledes, end noget jeg har hørt før. 5 gange om dagen har jeg lyttet til en temmelig skinger melodi fra de nærliggende moskeer, men denne sang er markant anderledes.

En rolig, blød stemme strømmer ud af højtalerne. Jeg er lysvågen, og draget af lyden står jeg på altanen. Det er så smukt, jeg kan næsten ikke rumme det. Overvældet af følelser indeni står jeg fastfrosset og lytter. Lange komplicerede strofer fra Koranen. Jeg forstår ikke sproget, men alligevel føles det, som om jeg ved, hvad han synger om.

Han synger længe, sangen udvikler sig, og til sidst sker der noget. Min mund bliver pludseligt varm og varmen fortsætter helt ned til maven. Mine læber begynder at bevæge sig, og stemmebåndet vibrerer - i kor med imamen synger jeg den sidste strofe.

Sangen er næsten fuldendt.